

Şiir tadında çizgili öyküler

Edebiyata çizerek giren Tuncer Erdem; yeni kitabı *Kötü Tabiat, İyi Doğa*'da yine çizgileri ve şiir tadındaki öyküleriyle kuşların, ağaçların ve çiçeklerin arasında insanın peşine düşüyor

● SERKAN ÜNLÜ

Pablo Picasso, resmine bakıp "Bu nasıl balık" diyen birine, "O balık değil, balığın resmi!" der. Yazıya İspanyol dahi ressam ile girmemin sebebi resim sanatı değil. Konumuz Tuncer Erdem'in Yapı Kredi Yayınları'ndan çıkan yeni kitabı *Kötü Tabiat, İyi Doğa* adındaki kitabı... Yazar aynı zamanda bir ressam, çizer... Ve anlatmaktan öte çizmeye sevdalı. Bir ifadesi hayal meyal aklımda şöyle kalmış: "Önce yazmayı değil, görmeyi çizmeyi öğreniriz."

Evet, insanın duyuları ana rahmine düştüğü andan itibaren işitme merkezli ilerlemiyor mu? İlk çağların mağaralarına insanlar hep resimler çizmemiş mi? Peki nedendir yazının, çizgilere baskınlığı, öyle midir gerçekten. Bunlar *Kötü Tabiat, İyi Doğa*'yı okurken aklıma gelenler.

"Ben gidiyorum baba" diye başlıyor

ilk Gidiş öyküsü... Karşı sayfada -kitabında tümünde karşımıza çıkacak- resimlerden biri. Genç, atkısını dolamış boynuna, kararlı bir duruşu var... Hemen kafamda Yusuf/Cat Stevens'in *Father and Son* şarkısı çalmaya başlıyor.

"Giderken yol boyu seni düşündüm baba. Birlikte biçtiğimiz ekinleri, kol kola dans ettiğimiz hasat şölenlerini, bağlardan kovaladığımız tilkileri, geceleri bana anlattığın denizci hikayelerini..."

Farz et ki diyor, "Ona hiç hikaye anlatmadın..." Aklım yetimler, öksüzler geliyor. Deprem, Maraş, Adıyaman, Gaziantep derken, yarım kalan bir sürü hikaye. Tüm babalara seslenişim geliyor: Her gece son kez bakıyor gibi gidip öpün, sarılın, masal okuyun. Yarın yokmuş gibi düşünün. Su gibi akıyor öykü. Yer yer yüreğinizi dağlıyor, yer yer babanızın elini sırtınızda hissettiriyor. O sırada *Father and Son*'ın son cümlesi kulağıma çalıyor: I know, I have to go (Gitmem gerekti-

ğini biliyorum)

Derken ikinci öykü Çaylak başlıyor. Artık bozkırdayım. Yazarın da anlattığı gibi, "Sapsarı uzandı gene ufka doğru..." Tuncer Erdem, çizgilerinde öyle resmetmiş ki Anadolu insanını, çok iyi tanımış, öyle karalamış. Dökülmüş saçları, çatık kaşları, mecburen takılmış kravatıyla bir bozkır insanının belli ki işi düşmüş şehre. Aklıma bu kez de merhum Erdem Bayazıt'ın şiiri düşüyor: "Apartman odalarında büyüyen çocukların bilmediği, bilemeyeceği Anadolu bozkırlarında..."

Diyorum ya, akıp gidiyor öyküler. Acelesi var satırların, birbirini kovalıyor. Ama siz durarak okumak istiyorsunuz.

KÖTÜ TABİAT, İYİ DOĞA

Tuncer Erdem
Öykü
Yapı Kredi Yayınları
235 s., 61.20 TL

Her şeyi yapmak isteyen ama hiçbir şeye yetişemeyen bir garip kuşağa inat, durup durup tekrar tekrar okuyorsunuz satırları: "Bir bisikletin paslı zinciri gıcırdadı yine sinsice, dışarıda, karanlığın içinde / Karanlık bir hikaye fısıldarcasına rüya görenlere..."

Tuncer Erdem; karikatürist, şair, yazar, yıllarca pek çok mizah dergisinde çizimleri yayımlanmış bir isim. Böyle olunca da kitapta her edebiyat türünden haz alabiliyorsunuz. Kah şiir okur gibisiniz, kah bir öykü, kah bir zeytin ağacına

bakakaluyorsunuz. Ama sakın "Bu nasıl zeytin ağacı" demeyin. Sizi çizdiği sayısız portreye yönlendirip, ne gördüğünüzü sorabilir: